

Pod oblacima

Predstavljanje knjige vlč. Stipe Šošića "POD OBLACIMA"

Freising 2005.

"Diobom Božjom svijeta na one koji odlaze i one koji ostaju na ognjištu doma nastala je dijaspora. Mrvice iste pogače rasute na pola, na domaće tlo i daleka mora".

Iz romana MOJMIR Ivane Bačić-Serdarević.

Nakon knjiga vlč. Stipe Šošića: Do pakla i natrag, Banjalučkom Timoteju i Blizina ljubavi i mržnje koje su iznikle iz iskustva rata, života u logoru, blizine smrti, u kojima je iz svoje vlastite tragedije pokušao prodrijeti u tajnu života, smisao patnje i bola, potrebu opraštanja, sada imamo knjigu koja govori o jednim drugim «ratovima» koje svaki svećenik, kao i svaki pastoralni radnik, vodi dok naviješta riječ Božju. Knjiga govori o blizini svećenikove osobe životu ljudi s kojima živi, o sijanju Isusove riječi, ali rijetko doživljava žetvu; o zalijevanju onoga što je posijano, a rijetko viđenom rezultatu. A što je najgore: na zasijanoj njivi svećenik opaža kako raste i kukolj. Susreće mnoge kojima je ta riječ postala preteška, koji su je ostavili misleći da će im biti lakše. Svećenik susreće ljude koji u svom očaju "mole Boga da nema Boga". Ali svećenik susreće i one kojima je ta riječ bila putokaz u životu. Život, bio on ispunjen radošću ili tugom – imao je smisao.

Kaže se da je Sokrat jednog dana kad se vratio s trga kući ponavljao: Susreo sam nepopravljiva čovjeka. Nakon svake pročitane priče mogli bismo reći: Susreo sam nesretnog čovjeka, ali traži izgublenu sreću. Ili: Susreo sam sretnog čovjek, a sretan je jer je pr našao Boga.

Dovoljno je samo preletjeti preko sadržaja i iz naslova vidjeti kroz koje nam životne situacije progovara čovjek koji se našao u vrtlogu onoga što nazivamo dijaspora. Našavši se u stvarnosti koju je Alfred Polgar predivno izrekao u rečenici: «Tuđina mi nije postala zavičaj, ali je zavičaj postao tuđina», redaju se žalosne, tragične, radosne i šaljive životne priče.

- Žalosna i tragična: "Nisam ja iz Bosne da znam Očenaš".
- Radosna/poučna: Iz romana Gabriela Garcia Marquez-a *Sto godina samoće* "Trebamo biti zahvalni što nam Bog ne daje uvijek ono što tražimo. Jer svi žele živjeti na vrhu planine, ali sva se sreća skriva i događa dok se uspinjemo na planinu. A život može biti tako jednostavan. Koliko daš, toliko dobiješ... Novcem se može kupiti sreća, ali ne sebi nego drugima."
- Šaljivo: "Svidjelo se Bogu svemogućem našeg brata pozvati sebi". Netko dovikne iz naroda: Dabogda se ja Bogu nikad ne svidio".

Svi smo se mi susreli s istim ili sličnim pričama i svatko je od nas mogao zabilježiti nešto slično. Ali nismo to učinili. To traži i vremena i truda, strpljivosti i odricanja. A naš prijatelj je to učinio. I za to mu hvala. Hvala mu i u ime onih koji će ovo čitati, koji će sebe, svoj život u ovim tekstovima pronalaziti, prepoznavati i otkrivati. Hvala mu u ime svih onih kojima će ovi tekstovi pomoći da se pokrenu iz svoje učmalosti, iz svoje komotnosti i shvate da nemaju vremena za mirovanje. Nijedan događaj ne smije ostati završena priča. Ne smije završiti kao mnogi filmovi sa riječju : KRAJ. Iz svake ove priče na završetku izranja, poput jutarnjeg sunca iza brda, poruka: *danas pogreška – sutra učitelj.*

Puno puta sam gledao na zadnje korice i pročitao rečenicu: "Nisam sreo sretne emigrante" i pitao se: da li bi se svi iseljenici složili s ovom tvrdnjom?

Kao što je na jednom mjesto zgodno rečeno da "čovjek ne umire od bolesti nego od smrti", isto tako bi se i ovdje moglo reći da život u iseljeništvu ne prokišnjava zbog nekih okolnosti iseljeništa u kojima smo se našli nego život prokišnjava zato što je on takav. On ne može ne prokišnjavati. *Moramo u ovom životu postati nesretni da bismo pronašli pravu sreću.* Ovo životno pravilo ili ovaj zakon života, ovo prokišnjanje uvijek dolazi preko određenih životnih situacija - i iseljeništvu je samo određena situacija u koju nas je Božja providnost postavila, most preko kojeg život ugrađuje u nas poruku prolaznosti i sve ono što s tim ide, ali i poruku vječnosti koja nam se otvara kad nam se zatvaraju vrata sadašnjosti. Tu istu poruku ugrađivao bi taj "privremeni iseljenik" i da je ostao u zavičaju. Samo preko nekog drugog mosta, s nekim drugim imenom. Život je jednostavno takav, živio se on u domovini ili izvan domovine. Život je put kojim se samo putuje, most preko kojega se samo ide dalje i na kojem se ne gradi dom.

Istina, kad nam tuđa majka prestane "davati mlijeka", onda se ljutimo i vičemo na nju. Kad nam vlastita majka uskrati mlijeko, onda zanijemimo, suze poteku i u srcu i iz očiju. Bol bude toliko jaka da nemamo snage ni kriknuti. Ili ako kriknemo – daleko se čuje; a nekad poželimo i otići daleko – u iseljeništvu.

Život piše najljepše romane. Navikli smo govoriti: *Čovjek čovjeku vuk.* Mogli bismo reći da je *život čovjeku vuk* koji ga nastoji istjerati iz njega samog i prisiliti da krene dalje. A najljepše je kad možemo reći *čovjek čovjeku čovjek.*

Mislim da je ovo i poziv svake od ovih životnih ispovijesti: **budimo svakom čovjeku, u svakoj njegovoj situaciji - čovjek!**

Sadržaj nekoliko priča iz ove knjige je pastoralna suradnica iz Stockholma gospođa Daniela Mišura pretočila u ilustracije koje ovu knjigu čine još bogatijom.

S.Ž.Biletić